

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਭੰਡਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.

ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ । -ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰਾਜ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 259.

1956. ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ (1954 ਦਾ XII)-ਸੈਕਸ਼ਨ, --4 ਅਤੇ 5-
ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਠੇਕਾ ਫੀਸ ਨਿਯਮ, 1954, ਨਿਯਮ 4-

ਅਗਸਤ, 9

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਧਾਰਾ 14, 19, 226 ਅਤੇ 266-ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਨਿਯਮ 4 ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਅਤਿ-ਵਿਅੰਗ ਹਨ-ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ, ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿ ਕੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਲੀਆ ਹੈ" ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ ਵਿੱਚ ਅਰਥ

ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ 266: ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ-ਸੀਮਾਵਾਂ.

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ (1) ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਗ੍ਰਾਂਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ। ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਕੀਮਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਟੈਕਸ ਇੱਕ ਲਾਗੂ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੇ ਅਸਲ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਉਚਿਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਟੈਕਸ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਫੀਸਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਲੀਆ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲੀਆ ਵਧਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਖਾਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ,

(3) ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਝਿਜਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੇਸ ਅਤੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ।

(4) ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ ਇੱਕ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਹ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ

ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ।

ਅਨੁਛੇਦ 226 0/ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ: -

(ਏ) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਨਿਯਮ, 1955 ਦਾ ਨਿਯਮ 4 ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਬੰਧਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ:

(ਬੀ) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਾਰਮ T. I. ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾ ਬੁਲਾਉਣ। ਰੁ. 500, ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ;

(c) ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ; ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਾਰਮ T.I ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ;

(d) ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ;

(e) ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਐਚ ਐਲ ਸਰੀਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਨਿਰਣਾ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਆਰਟੀਕਲ ਭੰਡਾਰੀ ਅਧੀਨ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ | ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੀ.ਜੇ. 226 ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ-ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1954 ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਥੋਪਣ, ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਸੋਨੀਪਤ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟਾਂ ਅਤੇ ਬੀੜੀਆਂ ਦੇ ਡੀਲਰ ਵਜੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨੂੰ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਟਿੰਗ ਏਜੰਟ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ 500। ਉਹ ਪਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ, ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1934 ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਊਂਸਪਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਿਤ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਨੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਡੀਲਰ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸਾਲਾਨਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। 2 ਸਾਲ .1935 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 1939 ਵਿੱਚ 3, ਰੁ. 1941 ਵਿੱਚ 5 ਅਤੇ ਰੁ. 1950 ਵਿੱਚ 20. 1934 ਦਾ ਐਕਟ ਸਾਲ 1952 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸਾਲ 1954 ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 4 ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਫੀਸਾਂ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ,
ਅਰਥਾਤ-

(1) ਨਿਰਮਾਤਾ ਜਾਂ ਵਿਤਰਕ ਏਜੰਟ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ

ਰੁ. 500 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ

(2) ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ।
ਰੁ. 240 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ

(3) ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਐਮ-

ਕਰਮਚਾਰੀ ਰੁ. 60 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ

(4) ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਜਾਂ ਹੋਕਰ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਹੀਂ
ਹੈ, ਰੁਪਏ। 30 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਟੈਕਸਾਂ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੇਸ਼ਿਆਂ,
ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਕਮਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ
ਵਪਾਰਕ ਕਿੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਲਾਇਸੈਂਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ
ਗੁਰਾਂਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ
ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਥੋਪਣ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਕਿੱਤੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ
ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਗਾਈ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਟੈਕਸ ਰਾਜ ਲਈ ਰੀਵ ਪਰਸ਼ਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ, ਰਤੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਰਾਜ (1)। ਲਾਇਸੈਂਸ ਏ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਕੀਮਤ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀਜੇ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਲਾਗੂ ਯੋਗਦਾਨ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਦਵਾਈਆਂ ਲਈ ਆਮਦਨ, ਪਿਟਸਬਰਗ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਿਟੀ ਆਫ ਪਿਟਸਬਰਗ (2)। ਖਰਚੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਚਾਰਜ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਵਸਤੂ ਮਾਲੀਆ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਟੈਕਸ ਹੈ।

ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਾਲੀਆ ਮਾਪਦੰਡ, ਸੰਚਾਲਨ, ਵਿਹਾਰਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਪ...

ਫੀਸਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਲੀਆ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲੀਆ ਵਧਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਖਾਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੰਗਬਲਡ ਬਨਾਮ ਸੇਕਸਟਨ (2), ਇੱਕ ਦਰ ਨੂੰ ਫਿਕਸ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲੀਏ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਰ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਵਾਜਬ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਰਕਮ, ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਰਤੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਓਜੇ ਬੰਬੇ (3)। ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ

(1) 23 F. Supp. 353

(2) 20 American Reports 654

(13) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 388

ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਮਹਿਜ਼ ਖਰਚਿਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਰ ਜਿਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ, ਨਿਰੀਖਣ, ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਰਦਾਚਾਰੀ ਬਨਾਮ ਭੰਡਾਰੀ ਰਾਜ ਮਦਰਾਸ (1)।

ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਸਖਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫੀਸ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਵਾਜਬ ਹੈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਦੀ ਹੱਦ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਟੀ ਆਫ ਟਕਸਨ ਬਨਾਮ ਸਟੀਵਰਟ (2) ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

ਵਾਜਬ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਕੀ ਹੈ ਇਹ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਠੋਸ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਉਪ-ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਜਾਂ ਸਹੀ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਖਰਚੇ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਟ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ"

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵੇਸਟਸ,

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 388, 395 (2) 45 ਏਅਰਜ਼. 36

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਆਦਿ ਅਦਾਲਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਨੂੰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਝਿਜਕਦੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ "ਪੁਨੀਆਬੋ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀਜੇ ("ਕੂਪਰ), (1) ਨੂੰ ਥੋਪਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦਮਨਕਾਰੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਟੈਸਟਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਇੱਕ ਰੈਗੂਲੇਟਰੀ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਇਹ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨੋਨੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਿਰਮਿਤ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਵਪਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਜਿਹੀ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਡੀਲਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਿਰਮਿਤ ਤੰਬਾਕੂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ, ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਡੀਲਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਮਿਤ ਤੰਬਾਕੂ ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 5Q0. ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ।

ਸ੍ਰੀ ਐਚ ਐਲ ਸਰੀਨ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਵਪਾਰ" ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ- ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ, ਜੀਡਬਲਯੂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਰੈਗੂਲੇਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਲ 1934 ਵਿੱਚ 2 ਰੁਪਏ ਸਲਾਨਾ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ ਸਾਲ 1954 ਵਿੱਚ 500 ਰੁਪਏ ਸਲਾਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। , ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਅਣਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਢੰਗ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਤੱਥ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਫੀਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 2 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ. 500 ਜੋ ਹੁਣ ਵਸੂਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹਨ। c.3.

ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਡਿਊਟੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਤੰਬਾਕੂ ਠੇਕਾ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1954 ਤੋਂ ਸਾਲ 1955-56 ਦੌਰਾਨ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ 1955-56 ਰੁਪਏ ਸੀ। 5,00,000 ਜਦਕਿ ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਕੁੱਲ ਲਾਗਤ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਹੈ। 35,00,000 ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਲਈ ਅਮਲਾ- 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੰਬਾਕੂ ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ.7 ਫੀਸ ਐਕਟ, 1954, ਸਗੋਂ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ, ਪੰਜਾਬ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਕਾਨੂੰਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਬੋਝ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਫੀਸ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸਾਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਲੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਤੀਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਰਾਜ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਬੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਫੀਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਥੋਪਣ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮਦਨ ਲਈ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 195 ਐਸ.ਸੀ. 388, 395 ਹੈ

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਰੋਮ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਟੀਆਈ-ਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 266 ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਾਰਾ ਮਾਲੀਆ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਫੰਡ ਬਣਾਏਗਾ। ਰਾਜ ਦਾ ਇਕਸੁਰਤਾ-ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਐਡ ਫੰਡ।" ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਮਾਲੀਆ" ਦੀ ਸਮੀਕਰਨ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ, ਇਸਦੇ ਟੈਕਸਾਂ, ਕਰਤੱਵਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ"। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਉਪ-ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਸਾਰੇ ਜਨਤਕ ਪੈਸੇ ਜੋ ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੋਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ

ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਥੋਪਣ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੈ: ਪਹਿਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ, ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਖੇਤਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ। ਉਤਪਾਦਕ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡੀਲਰ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕੁਝ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭਿਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ

ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ - ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਤੱਕ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਵਾਜਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਤੇ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇ ਕੁਝ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਤਾਏ ਹੋਏ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ. ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। AU ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਰਗਾਂ 'ਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬੇਅਰਥ ਜਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰੀ ਪੱਛਮੀ ਟਰਨ ਲਾਂਡਰੀ ਬਨਾਮ ਡੋਸ ਮੋਇਨੇਸ, (1), ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਨੋਨੀਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। . ਹੋਰਡਾਚੇਕ ਬਨਾਮ ਸੇਬੇਸਟੀਅਨ, (2), ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ

(1) 239 ਯੂ.ਐਸ. 486

(2) 239 ਯੂ.ਐਸ. 394

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪੱਖੀ, ਮਿਸੌਰੀ ਬਨਾਮ ਲੇਵਿਸ (1) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ-ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਾ ਹੀ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.ਆਈ.ਏ.ਟੀ. ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਨੇ ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੀਸਾਂ ਲਗਾ ਕੇ ਈਲਰ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੰਬਾਕੂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ, 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੀ ਜੈਸਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਹੁਦਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਟੈਕਸ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸਬ-ਡਿਵੀਜ਼ਨ 'ਤੇ ਇਕ ਵੱਖਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਡੈਨਵਿਲ ਬਨਾਮ ਕਵੇਕਰਮੇਡ (2)। ਇਹ ਤੰਬਾਕੂ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ ਥੋਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਪਾਰ, ਹੋਜ ਬਨਾਮ ਮਸਕੈਟਿਵ ਕੰਟਰੀ (3), ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ, ਮਾਤਰਾ, ਜਾਂ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪ-ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੈ। -

ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਬਰਾਬਰ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸਰਵਉੱਚ ਹੈ।

(1) 101 ਯੂ.ਐਸ. 22

(2) 4 ਇੱਕ ਏਰਿਕਨ ਲਾਅ 590 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ

(3) 196 ਯੂ.ਐਸ. 276

ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਰਾਜ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਾਜਬ ਜਵਾਬ-*- ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਰਾਜ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਵਿਘਨ ਵਿਵੇਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ- ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਉਪ-

ਇਸਦਾ ਸਥਿਰ ਸਮੂਹ । ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਲੋੜ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ 1954 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Name of Translator: Sh. Pintu Kumar.